

Ik wist het al

Kristin Harmel bij Boekerij:

Als we elkaar terugzien

Jij kan me helpen

Ik wist het al

Kristin Harmel

Ik wist het al

*Na het verlies van haar man vindt Kate opnieuw de liefde.
Waarom is ze dan niet gelukkig?*

ISBN 978-90-225-7929-9

ISBN 978-94-023-1258-4 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Life Intended*

Oorspronkelijke uitgever: Gallery Books

Vertaling: Daniëlle Stensen

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: vrouw: © Krasimira Petrova Shishkova / Trevillion Images,

stadsbeeld: © Ilina Simeonova / Trevillion Images

Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2015 Kristin Harmel

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Published in agreement with the author, c/o Baror International, Inc.,
Armonk, New York, USA

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor iedereen die ooit van iemand heeft gehouden,
en diegene heeft verloren.

En voor Jason, de liefde van mijn leven.

Ik kan me een wereld zonder jou niet voorstellen.

‘Muziek is de ruimte tussen de noten.’

Claude Debussy (1862-1918), Franse componist

1

Het was 23.04 uur toen Patrick op die avond bijna twaalf jaar geleden binnen kwam lopen.

Ik weet nog dat de cijfers rood en fel opgloeiden op de digitale wekker naast ons bed, ik herinner me het geluid van zijn sleutel die in het slot draaide. Ik herinner me zijn schaapachtige gezichtsuitdrukking, dat zijn namiddagstoppels bijna een echte baard waren geworden, en hoe hij daar met zijn verkreukelde overhemd in de deuropening stond. Ik herinner me nog hoe hij mijn naam zei alsof het een verontschuldiging en begroeting tegelijk was. Kate.

Ik had tijdens het wachten op zijn thuiskomst zitten luisteren naar mijn favoriete album van dat moment, *Sister Hazel's Fortress*. 'Champagne High', het vierde nummer op de cd, stond op en net voordat hij binnenkwam playbackte ik de tekst mee en bedacht dat *the million hours that we were* zo'n poëtische manier was om een leven samen te beschrijven.

Patrick en ik waren pas vier maanden getrouwd en ik kon me niet voorstellen dat we op een dag niet meer bij elkaar zouden zijn. Ik was toen achtentwintig, Patrick negenentwintig, en de ja-

ren leken zich tot aan een eindeloze horizon voor ons uit te strekken. Ik weet nog dat ik erover nadacht dat ik een miljoen uur – iets meer dan honderd jaar – niet lang genoeg vond klinken.

Maar zoals zou blijken was onze tijd samen bijna op. Het getal dat uiteindelijk bij ons hoorde bleek slechts 15.009 te zijn.

Dat was het aantal uur dat voorbij was gegaan sinds we elkaar hadden ontmoet op een oud-en-nieuwfeest op de laatste avond van 2000, het aantal uur dat we hadden doorgebracht in de wetenschap dat we onze zielsverwant hadden gevonden, het aantal uur dat we hadden doorgebracht in de overtuiging dat we alles hadden. Maar 15.009 komt niet eens in de buurt van een miljoen.

‘Liefje, het spijt me heel erg.’ Patrick stommelde al verontschuldigen makend de slaapkamer in, waar ik met opgetrokken knieën boven op ons dekbed zat en nadrukkelijk op mijn horloge keek. De opluchting dat hij veilig thuis was werd al snel verdrongen door irritatie omdat ik me door hem zorgen had gemaakt.

‘Je hebt helemaal niet gebeld.’ Ik wist dat ik kregelig klonk, maar daar zat ik niet mee. Het jaar ervoor hadden we, nadat mijn oom bij een jachtongeluk was gedood, elkaar beloofd dat we ons best zouden doen het elkaar te laten weten als we later zouden komen. Mijn tante had bijna twintig uur in zalige onwetendheid verkeerd over het overlijden van haar man, wat Patrick en ik schokkend hadden gevonden.

‘Ik was de tijd helemaal vergeten,’ zei Patrick, en hij keek weg. Zijn zwarte haar zat in de war en zijn groene ogen stonden heel bezorgd toen hij me uiteindelijk weer aankeek.

Ik keek even naar de telefoon op ons nachtkastje, de telefoon die de hele avond geen geluid had gemaakt. ‘Kon je niet weg van je werk?’ vroeg ik. Dat zou niet de eerste keer zijn. Patrick was risicomangementconsultant voor een bedrijf in het centrum van de stad. Hij was jong en gretig, een van die mensen die zich altijd

aanbood als er extra werk was. Dat vond ik geweldig aan hem.

‘Nee, Katielee,’ zei hij. Hij noemde me bij het koosnaampje dat hij al gebruikte sinds de avond dat we elkaar hadden ontmoet, toen hij mijn meisjesnaam, Kate Beale, verkeerd had verstaan toen ik die boven de herrie van de menigte uit had geschreeuwd. ‘Mijn prachtige Katielee,’ mompelde hij terwijl hij de kamer door liep en naast me op het bed kwam zitten. Hij streek met de rug van zijn rechterhand over mijn linkerdij en ik liet langzaam mijn benen zakken en vleide me tegen hem aan. Hij ging dichterbij me zitten en sloeg zijn arm om mijn schouders. Hij rook naar eau de cologne en sigarettenrook. ‘Ik was samen met Candice,’ zei hij in mijn haar. ‘Ze moest me iets belangrijks vertellen.’

Ik kroop bij hem vandaan en stapte onhandig uit bed. ‘Candice? Je was met Candice? Tot elf uur?’

Candice Belazar was het meisje met wie hij vóór mij iets had gehad, een barkeepster in een rokerige kroeg in het centrum. Het was een korte affaire geweest en ze hadden het twee maanden voordat wij elkaar ontmoetten uitgemaakt, maar zolang ik hem kende, was ze me al een doorn in het oog. ‘Het was puur lichamelijk,’ had hij me proberen uit te leggen toen hij me voor de eerste keer over haar vertelde. ‘Ik zat in een sleur, en daar was ze. Ik maakte dat ik wegkwam zodra ik besepte hoe slecht we bij elkaar pasten.’ Maar dat was een schrale troost.

We waren Candice een keer tegengekomen in een restaurant in Little Italy, en dat ik toen wist hoe ze eruitzag maakte het alleen maar erger. Ze was zo’n tien centimeter langer dan ik en had vlas-sig geblondeerd haar, holle ogen en enorme borsten die duidelijk nep waren. Ze kreeg een zelfgenoegzaam lachje op haar gezicht toen ze me van top tot teen opnam en ik had haar luid tegen haar vriend horen fluisteren dat Patrick blijkbaar geen echte vrouw meer aankon.

‘Kate, liefje, er is niets gebeurd,’ zei Patrick snel en hij stak zijn hand naar me uit. ‘Ik zou nooit iets doen wat je zou kwetsen.’

‘Waarom heb je me dan niet gebeld?’

‘Het spijt me heel erg.’ Hij haalde zijn vingers door zijn haar. ‘Daar is geen excuus voor. Maar ik zou je nooit bedriegen. Nooit. Dat weet je.’ Zijn stem brak aan het eind van de zin, maar zijn blik was even argeloos als altijd. Ik voelde mijn schouders een beetje ontspannen toen een deel van mijn verontwaardiging weg-ebde.

‘Tuurlijk,’ zei ik snuivend, omdat ik geen betere reactie kon bedenken. Ik wist dat hij niet loog, maar de gedachte dat ik thuis zat te wachten terwijl hij in een bar zat met zijn ex, was er niet minder pijnlijk om. Ik zou niet tegen hem zeggen dat ik het niet erg vond, want dat vond ik wel.

‘Het was fout,’ zei hij, terwijl hij zijn handpalmen omhoog draaide en zijn armen spreidde in een verontschuldigend gebaar. ‘Maar het was een zwaar gesprek en ik had niet het gevoel dat ik even weg kon om te bellen.’

‘Ja, je zou Candice eens beledigen,’ mompelde ik.

‘Kate...’ Patricks stem stierf weg.

‘Ik ga naar bed.’ Ik wist dat ik me moest laten vermurwen, dat ik tegen hem moest zeggen dat het niet erg was. Maar daar kon ik me niet toe zetten.

‘Wil je er niet over praten?’ vroeg hij.

‘Nee.’

Patrick zuchtte. ‘Kate, ik zal het je morgen allemaal uitleggen.’

Ik sloeg mijn ogen ten hemel, stormde de badkamer in en trok de deur met een klap achter me dicht. Ik knipperde tegen mijn reflectie in de spiegel en vroeg me af hoe Candice er bijna twee jaar nadat ze uit elkaar waren gegaan nog steeds in slaagde een soort macht over mijn man uit te oefenen.

Maar toen ik tien minuten later in bed kroop, voelde ik dat ik een beetje ontdooide. Patrick had me immers onmiddellijk verteld waar hij was geweest. Ik wist dat hij eerlijk was. En trouwens, hij had mij gekozen en diep vanbinnen wist ik dat hij elke dag van de rest van ons leven voor mij zou kiezen. Terwijl ik de deken over me heen trok, ebde mijn boosheid in langzame, gestage golven weg.

Ik sliep al half toen Patrick naar bed kwam. Ik draaide me met mijn rug naar hem toe, met mijn gezicht naar de muur, en na een ogenblik voelde ik dat hij zijn armen om me heen sloeg. Hij kwam dichterbij liggen, drukte zich tegen mijn rug, vervlocht zijn benen met die van mij.

Ik dacht er even over om me los te trekken, maar het was Patrick, mijn Patrick. Hij zou me morgenochtend vertellen wat er was gebeurd en dan zou ik het begrijpen. Dus even later ontspande ik me in zijn warme armen.

‘Je weet dat ik je nooit pijn zou doen, Katielee,’ fluisterde hij. ‘Nooit. In geen miljoen jaar. Er is niets gebeurd.’

Ik deed mijn ogen dicht en ademde in. ‘Ik weet het.’

Patrick kuste het holletje onder mijn linkeroor, waardoor er een rilling over mijn ruggengraat liep. ‘Ik wist al voordat ik jou ontmoette...’ mompelde hij, net toen ik in slaap begon te vallen.

Ik glimlachte. ‘... dat het voorbestemd was dat ik de jouwe zou worden,’ antwoordde ik. Dat was de manier waarop we altijd ‘Ik hou van jou’ tegen elkaar zeiden, in onze eigen bijzondere woorden.

Ik wist dat ik me de rest van ons leven zo zou voelen.

Toen ik de volgende ochtend wakker werd, stroomde het zonlicht de slaapkamer binnen, samen met de geur van koffie en spek. Ik knipperde met mijn ogen en draaide me op mijn zij om op de

wekker te kijken. Het was 6.47 uur, en Patrick was al op en maakte ontbijt voor me. Ik wist dat dit zijn manier was om zijn excuses aan te bieden, maar eerlijk gezegd had ik hem al vergeven.

‘Goedemorgen,’ zei ik met een hand voor mijn mond toen ik een paar minuten later gapend de keuken binnen liep. Patrick draaide zich om met een bakspaan in zijn hand, en ik barstte in lachen uit. Hij droeg een geel schort met KUS DE KOK erop over zijn witte T-shirt en zijn boxershort met daarop de woorden I LOVE NY. Hij was op blote voeten en zijn haar zat in de war van het slapen.

‘*Le chef* iez tot uw dienst,’ zei hij met een overdreven Frans accent, waardoor ik weer moest lachen. ‘Ga zitten,’ vervolgde hij, terwijl hij met zijn bakspaan naar onze minuscule keukentafel gebaarde. ‘Het ontbijt wordt opgediend, *madame*.’

Met een zwierig gebaar zette hij twee borden met roerei, knapperig gebakken spek en geroosterd brood met aardbeienjam op tafel. Even later kwam hij terug met twee dampende koppen koffie, al voorzien van melk en suiker, en ging naast me zitten.

‘Je had niet hoeven koken, hoor, liefje,’ zei ik met een glimlach.

‘*Mais oui*.’ Hij kuste me op mijn wang. ‘Niets dan het beste voor mijn meisje.’

Ik nam een hap van mijn eieren en toen ik opkeek zag ik dat hij met een intense blik naar me staarde. ‘Wat is er?’ vroeg ik met volle mond.

‘Er is geen excuus voor dat ik gisteravond niet heb gebeld,’ zei hij. De woorden stroomden als een waterval naar buiten. ‘Ik voel me vreselijk. Het was niet de bedoeling dat je je zorgen ging maken.’

Ik nam een slok koffie en haalde toen diep adem. ‘Het maakt niet uit,’ zei ik.

Opluchting verspreidde zich als een zonsopgang over zijn gezicht. ‘Vergeef je me?’

‘Ik weet dat ik te heftig reageerde.’

‘Nee, hoor, dat was niet zo,’ zei hij snel. Hij nam een hap spek en ik zag zijn sterke kaak bewegen toen hij kauwde. ‘Moet je horen, ik wil echt even ergens met je over praten,’ zei hij. Hij knipperde een paar keer met zijn ogen en zijn gezichtsuitdrukking bezorgde me een ongemakkelijk gevoel. Hij leek bijna zenuwachtig. ‘Kan ik je vanavond mee uit eten nemen? Naar dat restaurant in het Sherry-Netherland Hotel, misschien? Ik weet dat je dat fantastisch vindt.’

Ik glimlachte. ‘Dat klinkt geweldig.’

‘Vergeet je niet iets?’ vroeg Patrick even later, terwijl ik luidruchtig op een stuk spek kauwde.

Ik keek op. ‘Wat is er?’

Hij trok zijn schort strak en draaide zich om. ‘Er staat KUS DE KOK.’ Hij glimlachte naar me en toen ik hem in de ogen keek, knipoogde hij. ‘En het is niet meer dan beleefd om de instructies van het schort op te volgen.’

Ik lachte. ‘Echt waar?’

‘Dat is een van de wetten van de keukenocratieën overal ter wereld.’

‘Keukenocratieën?’

‘Natuurlijk. Soevereine keukenstaten. Zoals deze.’

‘Ik snap het,’ zei ik plechtig. ‘Nou, ik zou toch echt de wet niet willen overtreden, meneer.’

‘Dan is het waarschijnlijk het beste om hem maar gewoon na te leven.’ Hij glimlachte naar me, ging staan en stak zijn armen uit.

Ik lachte en stond op. Hij boog zijn hoofd, ik ging op mijn tenen staan en onze lippen raakten elkaar.

‘Goed genoeg?’ fluisterde ik na een ogenblik toen hij zijn armen stevig om me heen sloeg.

‘Nog lang niet,’ mompelde hij terug. Toen kuste hij me weer, waarbij hij voorzichtig mijn lippen van elkaar deed met zijn tong.

We bedreven die ochtend de liefde. Snel en gretig dronken we elkaar in. Toen ruimde ik onze ontbijtborden op terwijl hij douchte en zich klaarmaakte voor zijn werk.

‘Ziet er goed uit!’ zei ik bewonderend toen hij de keuken weer in kwam met pasgewassen haar, een donker grijze pantalon en gesteven blauw overhemd aan en een grijs gestreepte das om, en ik floot naar hem.

‘Ik dacht niet dat ik het op de belangrijke vergadering van vanochtend zou redden in mijn schort en boxershort,’ zei hij, ‘hoewel ik – zonder opscheppen – serieus heel sexy benen heb.’

Ik lachte en ging op mijn tenen staan om hem gedag te kussen. ‘Veel succes met de klanten.’

‘Zo belangrijk is het allemaal niet,’ zei hij met een scheve glimlach, waardoor hij kuiltjes in zijn wangen kreeg. ‘Ik heb de geweldigste vrouw ter wereld. Het leven is mooi.’

‘Het leven is mooi,’ stemde ik in. Ik kuste hem nog een keer, en deze keer was hij het die zich te snel terugtrok.

Toen ik mijn ogen opende, hield hij een zilveren dollar omhoog uit zijn opa’s oude verzameling. ‘Moet je horen, wil je die tot vanavond voor me bewaren?’ vroeg hij.

Ik nam hem met een knikje aan. ‘Waar is hij voor?’ Voor Patrick was het traditie om ergens een zilveren dollar neer te gooien als hem iets moois overkwam. Je moet het geluk doorgeven, zei hij dan altijd. Dan kan iemand anders een wens doen. We hadden een zilveren dollar ergens in Central Park neergegoot op de dag dat ik was toegelaten tot mijn masteropleiding, een andere in de fontein voor het stadhuis geworpen toen Patrick vorig jaar een grote promotie kreeg en een derde in de oceaan in de buurt van zijn ouders’ huis op Long Island nadat we in de lente

getrouwd waren. ‘Het is blijkbaar iets groots,’ voegde ik eraan toe.

‘Dat klopt,’ beloofde hij. ‘Je zult het wel zien. Ik vertel het je na het diner. We kunnen hem na het eten in de Pulitzerfontein gooien. En, Katielee?’

‘Ja?’

Hij stond in de deuropening en keek me even aan. ‘Ik wist al voordat ik je ontmoette...’ zei hij uiteindelijk met zachte stem.

Mijn hart maakte een sprongetje. ‘... dat het voorbestemd was dat ik de jouwe zou worden.’ Om 7.48 uur ging de deur achter hem dicht.

Ik heb hem nooit meer gezien.

Ik was mijn ochtendrondje aan het joggen toen het gebeurde. Terwijl ik in noordelijke richting over de grasstrook naast de rivier de Hudson rende en vol bewondering keek naar hoe fel en helder de hemel was na een paar dagen regen, nam een zeventigjarige vrouw die Gennifer Barwin heette, een toeriste uit Alabama, de laatste slok uit de fles wodka waaraan ze na een ruzie met haar vriend om drie uur ’s nachts was begonnen. Terwijl ik in gedachten het hoorcollege van de vorige dag van mijn studie muziektherapie aan de New York University nog eens afspeelde, zette ze haar dochter Lianna van zeventien maanden vast in het autostoeltje in haar Toyota Corolla uit 1997. Toen ik bedacht hoeveel mazzel ik had dat Patrick me had aangemoedigd mijn baan bij de bank op te zeggen om de carrière na te streven die ik altijd had gewild, reed ze weg van de parkeerplaats bij het Starlite Motel in Hoboken.

Je moet doen wat je hart je ingeeft. Patricks stimulerende woorden weerklonken in mijn oren terwijl ik me de benen uit mijn lijfliiep. *Het leven is te kort om je dromen niet te volgen, Kate.* Toen

ik die ochtend omhoogkeek naar de lucht en nadacht over hoe heerlijk motiverend mijn man was, reed Gennifer Barwin slingerend door de Lincolntunnel, op weg naar Manhattan. Toen ik af sloeg in zuidelijke richting om naar huis te gaan, nam ze de afrit naar West 40th Street, waarbij ze een bord schampte toen ze van de snelweg kwam.

En terwijl ik in mezelf glimlachte, benieuwd naar wat voor succes Patrick ertoe had gebracht me die ochtend een zilveren dollar te geven, boorde Gennifer Barwin zich met 75 kilometer per uur in het rechterachterportier van de taxi waarin mijn man zat.

Een half uur later kwam ik nog nahijgend van mijn rondje de hoek om, de straat in van het appartementengebouw waar wij op de vierde verdieping woonden, en ik zag twee geüniformeerde politieagenten voor de voordeur staan.

‘Mevrouw Waithman?’ vroeg de jongste. Ik weet niet of het door het medelijden in zijn ogen kwam, zijn sombere gezichtsuitdrukking of de manier waarop hij mijn naam zei, maar ik wist onmiddellijk dat er iets helemaal mis was.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik, terwijl mijn knieën het begaven. De jonge agent ving me op voordat ik op de grond kon vallen.

‘Mevrouw, we vinden het heel erg, maar uw man is vanochtend betrokken geraakt bij een ernstig auto-ongeluk,’ zei hij met vlakke stem. ‘Hij zat in een taxi, mevrouw. Bij Times Square.’

‘Nee, dat kan niet kloppen,’ wierp ik tegen, terwijl ik van de ene naar de andere agent keek. Hun gezichten werden plotseling wazig. ‘Hij zit op zijn werk. Hij gaat met de metro naar zijn werk.’ Maar hij had die bespreking, besepte ik onmiddellijk, die met een paar van zijn belangrijkste klanten. Hij zou een taxi hebben genomen van zijn kantoor naar dat van hen. ‘O, god.’

‘Mevrouw...?’

‘Weet u zeker dat hij het is?’ kon ik nog net uitbrengen.

‘Ja, mevrouw, ik ben bang van wel.’

‘Maar het gaat wel goed met hem, toch?’ vroeg ik in de stilte, die vreemd zwaar aandeed. ‘Het gaat toch goed met hem?’

‘Mevrouw Waithman...’ begon de jongste onzeker.

Ik onderbrak hem en keek naar de oudste agent, die me aan mijn vader deed denken, iemand die alles natuurlijk in orde ging maken. ‘Waar is hij? In welk ziekenhuis? Kunnen jullie me brengen? Ik moet bij hem zijn.’

Doordat ze zich geen van beiden verroerden, wist ik het al voordat ze de woorden uitspraken.

‘Mevrouw,’ zei de oudste uiteindelijk, met waterige ogen. ‘Ik moet u helaas vertellen dat uw man ter plekke dood is verklaard.’

‘Nee. Absoluut niet.’ Mijn antwoord kwam onmiddellijk, want het hele idee was onmogelijk. Nog geen twee uur daarvoor hadden Patrick en ik de liefde bedreven. Hij had me in zijn armen gehouden. Hij had me een afscheidskus gegeven, net als op elke andere dag. Hij was warm geweest, levend en van mij. ‘Dat kan niet kloppen,’ mompelde ik. ‘Dat kan natuurlijk niet. Er is een fout gemaakt.’

‘Mevrouw, ik vrees dat het waar is,’ zei de jongste agent, die nu mijn andere elleboog vastgreep zodat ik tussen de twee mannen in hing. Ik had niet eens gemerkt dat ik viel. ‘Kunnen we iemand voor u bellen?’ vroeg hij zacht.

‘Patrick,’ antwoordde ik irrationeel. ‘Patrick is mijn contactpersoon voor noodgevallen.’ Het was nooit in me opgekomen dat hij het noodgeval zou kunnen zijn. Ik liet me door hen het appartement binnen brengen, waar ze me voorzichtig op de bank lieten gaan zitten. Ik gaf hun mijn mobiele telefoon en op de een of andere manier hadden ze het nummer van mijn zus Susan gevonden, want mijn verdwazing werd een half uur later onderbroken toen ze mijn voordeur binnen kwam stormen, haar haar helemaal door de war.

‘Ik ben zo snel mogelijk gekomen,’ zei ze, maar ik kon alleen maar knikken. Pas toen ik de tranen over haar gezicht zag stromen besepte ik dat ik nog niet had gehuild. ‘Mama en papa zijn de stad uit, maar Gina is onderweg.’

‘O,’ bracht ik uit.

‘Kate,’ zei ze zachtjes, terwijl ze naast me op de bank ging zitten. ‘Hoe gaat het met je? Wat kan ik voor je doen?’

Ik keek haar uitdrukkingeloos aan. Het was net alsof ze een andere taal sprak. Ik wist dat ik Patricks ouders moest bellen, zijn vrienden, een begrafenis moest regelen en alle dingen moest doen die moeten gebeuren als iemand overlijdt. Maar ik was er nog helemaal niet aan toe om toe te geven dat hij dood was. Zolang ik hier op de bank zat, de bank waar we honderden uren samen hadden doorgebracht, vol geloof in onze toekomst, kon ik mezelf ervan overtuigen dat de wereld niet tot een einde was gekomen.

Mijn hartsvriendin Gina, die haar man een jaar eerder tijdens de aanvallen op 11 september had verloren, kwam even later ook. Ze bleven met zijn tweeën bij mij en wreven in stilte over mijn rug tot lang na het moment waarop Patrick van zijn werk had moeten komen. Ik keek urenlang naar de deur, tegen beter weten in hopen dat hij erdoorheen zou komen, dat het allemaal een idiote fout zou zijn.

Maar dat was niet zo. En terwijl de klok middernacht sloeg en 19 september de eerste dag van mijn leven werd waarop Patrick niet met mij op deze aarde was, barstte ik eindelijk in huilen uit.

2

Twaalf jaar later

‘Steek je handen hoog in de lucht!’ zing ik vrolijk, terwijl ik op mijn gitaar tokkel en glimlach naar Max, mijn lievelingscliënt.

‘Schop je voeten ook omhoog,’ ga ik verder. ‘Draai rond en rond! Buig voorover en raak je...’

‘... schoen aan!’ roept Max.

‘Goed zo, Max!’ Ik bedenk het ter plekke, en Max, die autisme heeft, giechelt uit volle borst, maar hij doet mee. In de hoek van mijn kantoor zit zijn moeder Joya te lachen terwijl Max weer rechtop gaat staan en op en neer begint te springen.

‘Meer, juf Kate!’ smeekt Max. ‘Meer, meer!’

‘Oké,’ zeg ik plechtig tegen hem. ‘Maar deze keer moet je wel meezingen. Lukt dat?’

‘Ja!’ roept hij en hij gooit zijn handen vrolijk en vol overgave in de lucht.

‘Beloofd?’ vraag ik.

‘Ja!’ Zijn enthousiasme is aanstekelijk en ik merk dat ik ook weer moet lachen.

‘Oké, Max,’ zeg ik langzaam. ‘Zing met me mee, goed?’

Ik werk nu al vijf jaar als muziektherapeute, gespecialiseerd in kinderen met een aandoening, en Max was een van mijn allereerste cliëntjes. Joya is op aanraden van Max’ logopediste voor het eerst naar me toe gekomen toen hij vijf was, omdat hij geen vooruitgang bij haar boekte en weigerde te praten. Geleidelijk lukte het me in onze wekelijkse sessies antwoorden van één woord los te krijgen, toen zinnen, en uiteindelijk hele gesprekken. Nu bestaan onze sessies uit zingen en dansen en samen gek doen. Aan de oppervlakte help ik hem met zijn verbale en motorische vaardigheden, maar het houdt meer in dan dat. Het gaat erom hem te helpen zich sociaal te gedragen, mensen te vertrouwen, zich open te stellen.

‘Oké, Max, vul maar aan,’ begin ik. Ik tokkel op de gitaar en zing: ‘Ik heet Max, en ik heb...’

‘... bruine haren!’ roept Max giechelend. ‘Ik heet Max en ik heb bruine haren!’

Ik lach. ‘Dat is een goeie.’ Ik speel nog een akkoord en zing: ‘Ik ben zo knap dat alle meisjes naar me staren,’ terwijl ik een wenkbrauw optrek.

Max krijgt een lachstuip. Ik wacht tot hij weer rechtop zit. Dan zegt hij: ‘Juf Kate, dat is heel raar!’

‘Raar?’ roep ik zogenaamd vol ontsteltenis uit. ‘Je bent zo raar als je je voelt, meneertje. Ga je nog meezingen of niet?’

‘Zing het nog eens, zing het nog eens!’ zegt Max.

Ik knipoog naar hem. ‘Ik ben zo knap dat alle meisjes naar me staren,’ herhaal ik, tokkelend op mijn gitaar.

Deze keer zingt Max het na, dus ga ik verder met de volgende regel. ‘Ik ben net tien geworden; wat word ik toch...’ zing ik.

‘... oud!’ roept hij, terwijl hij een hoge borst opzet en tien vingers opsteekt. ‘Ik word oud!’

‘Inderdaad, ouwe knar!’ Ik tokkel verder en rond mijn geïmproviseerde couplet af. ‘Maar het mooiste aan mij,’ zing ik, ‘is mijn hart van goud.’

Ik houd op met tokkelen en leg mijn hand op mijn hart als Max terug zingt: ‘Het mooiste aan mij is mijn hart van goud!’ Hij giechelt weer en slaat zijn handen voor zijn mond. ‘Maar mijn hart is niet van goud!’ roept hij tussen zijn vingers door. ‘Dat is wéér raar!’

‘Je hebt gelijk!’ zeg ik tegen hem. ‘Maar het betekent dat ik jou een heel, heel aardig mens vind, Max.’

Hij grijnst en gooit zijn handen in de lucht. ‘Jij bent ook aardig, juf Kate.’

Ik leg mijn gitaar neer zodat ik hem kan omhelzen. Vandaag had ik hem en zijn vrolijke onschuld meer nodig dan hij mij. Maar ik wil niet dat hij dat weet. Deze sessies horen niet om mij te draaien.

‘Dank je wel, juf Kate!’ roept Max terwijl hij zijn armen heel hard om mijn middel slaat en zijn hoofd tegen mijn schouder drukt. ‘Ik hou van je!’

‘Max, je bent heel bijzonder,’ antwoord ik, verbaasd dat ik tranen in mijn ogen voel prikken. ‘Wees deze week lief voor je moeder, oké?’

‘Oké, juf Kate!’ zegt hij vrolijk. Dan stuitert hij naar Joya toe voor een knuffel.

‘Dank je wel, Kate,’ zegt ze met een glimlach. Ze staat op uit haar stoel en beantwoordt de innige omhelzing van haar zoon. ‘Max, ga maar vast naar Dina in de wachtkamer. Ik moet nog even met juf Kate praten.’

‘Oké!’ stemt Max in. ‘Dag, juf Kate!’ roept hij terwijl hij de kamer uit rent en de deur achter zich dichtslaat.

Ik wend me tot Joya. ‘Alles oké?’

Ze glimlacht. ‘Ik wilde jou net hetzelfde vragen. Je lijkt vandaag niet helemaal jezelf.’

Ik schud mijn hoofd en geef mezelf een standje omdat ik mijn privéleven heb laten doorsijpelen tot in mijn werk. ‘Nee, niks aan de hand, Joya,’ zeg ik. ‘Dank je.’

Ze doet een stap dichterbij en ik zie de twijfel in haar ogen. ‘Gaat het nog steeds goed met Dan?’ vraagt ze.

‘Geweldig,’ antwoord ik snel. Joya en ik hebben elkaar de afgelopen vijf jaar goed leren kennen. Ik weet bijvoorbeeld dat ze alleenstaande moeder is die met moeite de eindjes aan elkaar kan knopen en dat ze er alles voor overheeft om het leven van haar zoon zo normaal en makkelijk mogelijk te maken. Ze weet dat ik nog steeds worstel met het verdriet over Patricks dood bijna twaalf jaar geleden, maar dat ik eindelijk een relatie heb met een man met wie ik het serieus meen, iemand van wie iedereen om me heen vindt dat hij perfect bij me past.

‘Is er dan iets anders?’ vraagt ze.

‘Nee hoor, er is niks,’ antwoord ik te snel, te opgewekt. Ik zie iets flakkeren in haar ogen. ‘Maak je maar geen zorgen om mij,’ voeg ik er zo overtuigend mogelijk aan toe. ‘Het komt wel goed.’

Maar nadat Joya Max bij de hand heeft genomen en met twijfel op haar gezicht is vertrokken, laat ik me op de stoel achter mijn bureau zakken en steun mijn hoofd met mijn handen. Pas na nog eens vijf minuten kan ik mezelf ertoe brengen het dossier te openen dat ik vandaag van mijn arts heb gekregen, waarin allerlei termen als ‘chronische anovulatie’ en ‘primaire infertiliteit’ staan.

Twee uur later heb ik mijn aantekeningen over de cliënten van vandaag afgerond en rijd ik zuidwaarts over 3rd Avenue naar Zid-le’s. Dat is de intieme bistro op de hoek van Lexington Avenue en 48th Street die afgelopen jaar het lievelingstentje van Dan en mij